

מי שלא היה, שיצטער

מתחשק לשבור את המסורת

הקהל נשאר לשבת עיקש במקומו, וקרא "הדרן!" ואילו גיל רוה (תזכרו את השם) יצא לעברו פעם ראשונה, פעם שנייה, פעם שלישית ועוד פעם, עד שלבסוף סימן באותה היעילות שאפיינה את הקונצרט כולו: חברה', הביתה.

נחזור להתחלה. ביצוע הפתיחה בישר על האירוע הבלתי שגרתי. נוצרה אווירה של ציפייה לחוויות גדולות עוד יותר, ואכן כך היה. את הקונצ'רטו של מנדלסון ניגנה הכנרת מקסימה סופיה שיטאש, עדיין סטודנטית באקדמיה למוזיקה בפוזנאן. כבר מהתיבה הראשונה של המלודיה המוכרת כל כך, היא ניגנה בביטחון, בקצב הנכון ובלריות, תוך שהיא מרגישה היטב את התזמורת ואת המנצח.

בתמונה: הכנרת מקסימה סופיה שיטאש

בהמשך לידיעה שהופיעה ב"קוריר" על הקונצרט שיערך ביום שישי בפילהרמונית של שצ'צ'ין, צריך להתחיל את הדיווח במילים: אח, איזה קונצרט!

הוא היה כזה, ובעיקר במהלך חלקו השני התחשק לי לשבור את המסורת הישנה של הפילהרמונית ע"י צעקה "גדול!", ומחיאית כפיים כמו באופרה, לא אחרי סיום היצירה, אלא לאחר כל חלק המצדיק מחיאת כף. אלא שאם מדובר בחלקו השני של קונצרט זה, הרי שלא היה נשאר מקום למוזיקה, ורק מחיאות הכפיים היו נשמעות.

על הקונצרט ניצח גיל רוה, מנצח ישראלי צעיר (בן 34) - גאון יש לומר, המתגורר בברלין. בתכנית הקונצרט שלוש יצירות מופת: הפתיחה ל"קוריולאן" של לודוויג ואן בטהובן, הקונצ'רטו לכינור במי - מינור מאת פליקס מנדלסון ברטולדי והסימפוניה התשיעית במי - מינור "מהעולם החדש" מאת אנטונין דבז'אק.

רוה ניצח בעל פה, באופן כה ברור, החלטי ומשכנע, כאילו הפרטיטורה היתה טבועה באישוני עיניו, כאילו הוא והמוזיקה - חד הם. זאת הייתה חוויה לצפות בו, ובקשר שנתקם בינו ובין התזמורת. אחרי הקונצרט רוה נראה עייף, אך לבטח (לא נחסוך כאן במילים), מאושר לנוכח קריאות המאזינים שהריעו לו ולתזמורת במחיאות כפיים חזקות שכללו צעקות (איך אפשר אחרת?), אולם בישיבה, כאילו הרגישו שאין סיבה לקום, מפני שמחיאות הכפיים תתארכנה כל כך, שמילא שהידיים תכאבנה מהן (לכך הן נועדו), הרגליים תכאבנה מהעמידה הממושכת.

את יכולותיה המרשימות הפגינה בעיקר בפרק השלישי שופע החיים, תוך כדי שיתוף פעולה מלא עם התזמורת.

אחרי ההפסקה באה הסימפוניה התשיעית של דבז'אק, יצירה המתפארת בגווניה השונים: מלנכולית וקצבית, דינאמית ומתלהבת, מלאה ברגעים מבריקים של סולו ודיאלוגים, ניגודים וקטעים סוחפים ובלתי רגילים של כל התזמורת. מהתיבות הראשונות היה ברור שהביצוע הזה ייזכר לאורך זמן, וכשהתזמורת ניגנה את ה"לארגו" עם הסולו הנפלא (כן!) המושר במלנכוליות של הקרן האנגלית (שאפו: הסולו נוגן ע"י איזבלה קקוצ'ינסקה) - ההקשבה באולם הייתה כזו, שהשקט הוא שניגן...

את ההופעה המרהיבה על הטימפני נתן דאריוש יאגלקו (!). נגינת הדואטים של האבוב (קאטז'ינה זדיב) והחליל (פאבל מאייבסקי) היתה יפה, כמו גם נגינתן של קבוצות הצ'לי (עם הסולו של איגור חיליפק), הכינורות (עם הסולו של פאבל משלנסקי), החצוצרות, הקלרינטים וכל שאר כלי הנשיפה. הסימפוניה של דבז'אק נשמעה סוחפת, אפילו בקטעים השקטים והקטנים, כמו, בין היתר, הסולו של הקונטרבאסים (אנדז'יי פרונצ'ק, רוברט מודז'ייבסקי) בסיום הפרק השני.

מי שלא היה בקונצרט, שיצטער (עד כאב!).

ולסיום נציין: על פי תוכניית הקונצרט, נגן הקונטרבאס אנדז'יי פרונצ'ק חוגג 40 שנות נגינה בתזמורת.

בוגדאן טבארדוחלב
צילום קשישטוף קובלצ'יק